

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **FTV Prima, spol. s r. o.,** se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání,** se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 30. 11. 2006, č. j. jful/8639/06, ze dne 30. 11. 2006, č. j. jful/8640/06, ze dne 29. 11. 2006, č. j. jful/8681/06, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2012, č. j. 7 A 10/2010 - 208,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalované se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobami ze dne 3. 2. 2007 se žalobkyně (FTV Prima, spol. s r.o.) domáhala zrušení tří (skutkovými okolnostmi obdobných) správních rozhodnutí žalované (Rady pro rozhlasové a televizní vysílání) ze dne 30. 11. 2006, č. j. jfu/8639/06, sp. zn. 2006/362/kov/FTV, ze dne 30. 11. 2006, č. j. jfu/8640/06, sp. zn. 2006/363/kov/FTV a ze dne 29. 11. 2006, č. j. jfu/8681/06, sp. zn. 2006/364/kov/FTV, jimiž byly žalobkyni uloženy pokuty ve výši 200 000 Kč, 250 000 Kč a 200 000 Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně

dalších zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2007, dle něhož je provozovatel vysílání povinen nezařazovat v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Pro specifikaci skutkových okolností deliktního jednání Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na jednotlivé správní spisy žalované.

[2] Žalobkyně namítla, že správní řízení předcházející vydání napadených rozhodnutí bylo vedeno v rozporu se zákonem, neboť žalovaná dostatečně nevysvětlila důvody k pokutě podle § 61 odst. 2, 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, neumožnila žalobkyni jako účastníku řízení podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí, při uložení pokuty žalovaná nepostupovala dle § 61 odst. 2 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Dále žalobkyně žalované vytýkala, že udělila žalobkyni pokutu, aniž by postupovala podle § 59 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, a že napadená rozhodnutí vydala na základě nepodložených skutečností, neboť nesprávně vyhodnotila posuzovaný pořad a jeho dopad na fyzický, psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých. K jednotlivým námitkám žalobkyně poskytla dále podrobné odůvodnění. Porušení ustanovení pro ukládání pokuty podle § 61 odst. 2, 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání znamená podle žalobkyně nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí; z rozhodnutí není zřejmé, v čem měl pořad ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých; žalovaná měla rozhodovat bez znalosti věci, protože si nenechala vypracovat odborný posudek (žalobkyně předložila posudek prof. Petra Weisse). Žalobkyně dále namítla porušení správního řádu, a to ustanovení § 4 odst. 1, 3 a 4, vytýkala, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, na němž měl být žalobkyni poskytnut prostor k vyjádření se k jednotlivým vytýkaným porušením, jakož i § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaná aktivně nevyzvala účastníka řízení, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí a neprovedla navrhovaný žalobkyní navrhovaný důkaz znaleckým posudkem prof. Petra Weisse. Žalobkyně dále namítla, že žalovaná nepostupovala dle § 59 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, když nevydala žádné upozornění ve vztahu k pořadu Vyvolení a neposkytla žalobkyni lhůtu k nápravě tvrzeného porušení povinnosti. Žalobkyně odmítla názor žalované, podle něhož *„není nutné zkoumat, zda pořad, za který byla pokuta v minulosti udělena, je obdobného nebo odlišného charakteru od pořadu VyVolení, když žalovaná za podstatné považuje možnost ohrožení vývoje dětí a mladistvých tedy věcnou souvislost daného upozornění s předmětem současného řízení*“; podle žalobkyně by takový přístup znamenal možnost bez dalšího udělit pokutu bez ohledu na typ pořadu, podstatou upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání je skutkové vymezení porušení povinnosti, nikoliv blanketní odkaz na porušení zákonné povinnosti. Žalobkyně též navrhovala podle § 78 odst. 2 soudního řádu správního snížení uložené pokuty.

[3] Žalovaná se k žalobám vyjádřila dne 22. 3. 2007, navrhla zamítnutí žalob a k jednotlivým žalobním námitkám se podrobně vyjádřila. Žalovaná se domnívala, že napadená správní rozhodnutí obsahují výčet závadných prvků pořadu a úvahu, která ji vedla k tomu, že pořad zhodnotila jako porušení povinnosti provozovatele danou § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Žalovaná je názoru, že znalecký posudek je na místě tehdy, pokud by na základě daného pořadu ve

vazbě na požadavky zákona nebylo možné učinit logické správní uvážení a šlo by o hraniční případ složitého právního úsudku. K námitce o povinnosti žalované aktivně vyzvat účastníka k vyjádření k podkladům rozhodnutí poukázala žalovaná na skutečnost, že oznámením o zahájení správního řízení poučila účastníka o jeho právech navrhovat důkazy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 správního řádu), o možnosti nahlížet do spisu (§ 38 správního řádu), seznámila rovněž žalobkyni s ukončením dokazování, o možnosti nahlédnout do spisu i s možností vyjádřit se k provedenému dokazování. Žalovaná se domnívá, že neprovedení znaleckého posudku navrhovaného žalobkyní ve správním rozhodnutí dostatečně zdůvodnila. Žalovaná poukázala, že ústní jednání bylo v rámci všech správních řízení o pořadu Vyvolení nařízeno pouze jednou, pro posouzení správního deliktu žalovaná měla dostatek podkladů, včetně vyjádření žalobkyně. Žalovaná je názoru, že nebyla povinna zkoumat, zda rozhodnutí o pokutě či upozornění na porušení zákona bylo vydáno za odvysílání pořadu, který měl obdobný nebo stejný charakter, žalovaná se domnívá, že postačí na porušení zákona nebo rozhodnutí o udělení pokuty za stejnou skutkovou podstatu. Podle žalované tedy upozornění na porušení zákona nemusí předcházet každému rozhodnutí o uložení pokuty, rozhodující je, že žalobkyně byla již na porušení totožné povinnosti upozorněna, na věci nic nemění, že pořad Vyvolení je zcela odlišným typem pořadu ve srovnání s tím, k němuž se předchozí upozornění žalovaného vztahovalo. Žalovaná se domnívá, že pokud by musela před uložením pokuty upozornit provozovatele, že již odvysílaným pořadem porušil zákon a stanovit mu lhůtu k nápravě, ve svém důsledku by nebylo lze uložit pokutu za odvysílaný pořad (s výjimkou reprízy pořadu), čímž by oprávnění žalované ukládat pokutu za porušení zákona zcela postrádalo smysl. Žalovaná je přesvědčena, že správní rozhodnutí jsou přehledná, srozumitelná, jsou seznatelné důvody rozhodnutí, vypořádání s námitkami žalobkyně, je odůvodněna výše pokuty. Žalovaná se vypořádala se všemi zákonem stanovenými kritérii.

[4] Městský soud v Praze rozhodl o jednotlivých žalobách rozsudky ze dne 30. 5. 2007, č. j. 7 Ca 38/2007 - 66, č. j. 7 Ca 39/2007 - 65 a č. j. 7 Ca 40/2007 - 65, a správní rozhodnutí žalované zrušil.

[5] Ke kasačním stížnostem žalované Rady pro rozhlasové a televizní vysílání proti označeným rozsudkům městského soudu Nejvyšší správní soud věci rozsudkem ze dne 15. 5. 2008, č. j. 6 As 70/2007 - 104, spojil ke společnému projednání (výrok I.) a všechny napadené rozsudky zrušil (II.).

[6] V dalším řízení Městský soud v Praze spojil všechna řízení (sp. zn. 7 Ca 144/2008, sp. zn. 7 Ca 145/2008, sp. zn. 7 Ca 146/2008) ke společnému projednání a věc nadále vedl pod sp. zn. 7 Ca 144/2008. Rozsudkem ve věci ze dne 10. 10. 2008, č. j. 7 Ca 144/2008 - 134, Městský soud v Praze zrušil všechna tři správní rozhodnutí žalované a věci jí vrátil k dalšímu řízení.

[7] Ke kasační stížnosti žalované Rady pro rozhlasové a televizní vysílání Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 6 As 10/2009 - 181, ze dne 16. 12. 2009, zrušil posledně označený rozsudek Městského soudu v Praze.

[8] Městský soud v Praze v dalším řízení rozsudkem č. j. 7 A 10/2010 - 208 ze dne 28. 6. 2012 žaloby zamítl (výrok I.), současně rozhodl o nákladech řízení (výrok II.).

[9] Městský soud v odůvodnění rekapituloval relevantní části napadených výroků správních rozhodnutí, shrnul právní názor vyslovený v předchozím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 10/209 - 181 ze dne 16. 12. 2009, podle něhož výroky žalobou napadených rozhodnutí o správním deliktu obstojí požadavkům nezaměnitelnosti skutku podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 34/2006 - 73 ze dne 15. 1. 2008.

[10] Městský soud se poté zabýval dalšími žalobními námitkami. Podle městského soudu nebylo ve věci nutné, aby se žalovaná ve svém rozhodnutí obsáhle vypořádala se všemi kritérii uvedenými v § 61 odst. 2 a 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, neboť všechna kritéria nemusí být pro posuzovanou věc důležitá a vypovídající. Soud shledal, že žalovaná se ve svých rozhodnutích zabýval a všemi kritérii podle § 61 odst. 2 a 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Z rozhodnutí žalované je patrno, ze kterých konkrétních skutečností při stanovení výše pokuty vycházela, své závěry řádně odůvodnila, zvážila povahu závadného jednání, jeho případnou nebezpečnost a míru veřejného zájmu na tom, aby k takovému jednání nedocházelo.

[11] K žalobní námitce o porušení podmínek předchozího upozornění podle ustanovení § 59 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, soud konstatoval, že žalovaná při postupu dle § 59 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání vycházela z v té době platné judikatury Městského soudu v Praze (rozsudek sp. zn. 28 Ca 81/2001) a konstatovala, že účastník řízení byl v minulosti upozorněn na porušování povinnosti ohrozit psychický nebo morální vývoj mladistvých (rozhodnutím Rady č. j. Rpo/48/00 ze dne 21. 11. 2000 udělena pokuta za ohrožování psychického nebo morálního vývoje dětí a mládeže, kromě toho byl provozovatel vysílání upozorněn na porušení zákonné povinnosti pod č. j. Rup/215/95 ze dne 20. 12. 1995 nebo č. j. Pgo/2/97 ze dne 12. 3. 1997 (pořad Runway party).

[12] Soud dále neshledal důvodnou žalobní námitku, že žalovaná žalobkyni neposkytla žádné upozornění ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání ve vztahu k pořadu VyVolení, ani k pořadům Vyvolení odvysílaným dne 14., 15. a 16. 3. 2006, ani že nikdy dříve nevydala, nikdy žalobci neposkytla lhůtu k nápravě tvrzeného porušení povinnosti. Soud poukázal na to, že rozhodnutím žalované ze dne 31. 10. 2005, č. j. Rpo/109/05/3036, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 5.000.000 Kč za porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání (věc vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ca 2/2006) v souvislosti s vysíláním pořadu Vyvolení. Soud proto považuje toto rozhodnutí žalované za předchozí upozornění ve smyslu § 59 odst. 1 zákona ve vztahu k pořadu Vyvolení, včetně výše sankce, kterou hodlala žalovaná toto jednání sankcionovat, čím došlo ke splnění uvedené nezbytné podmínky pro případné uložení pokuty. Soud poukázal na to, že mu z vlastní rozhodovací činnosti je známo, že bylo s žalobkyní vedeno více správních řízení pro porušení předmětné povinnosti (např. ve věci sp. zn. Rpo/144/05 - Prima/VyVolení/10.10.2005/19:50 hodin – usnesení o zahájení správního řízení doručeno dne 21. 11. 2005 nebo sp. zn. Rpo/180/05 - Prima/VyVolení/15.10.2005/12:10 hodin – usnesení o zahájení správního řízení doručeno dne 30. 12. 2005. Dále např. ve věci sp. zn. Rpo/180/05-V vysílání dne 10. 10. 2005 pořadu VyVolení od 19.50 hodin, usnesení

o zahájení správního řízení žalobci doručeno dne 21. 11. 2005 a žalobce se k věci vyjádřil svým přípisem ze dne 5. 12. 2005 nebo sp. zn. Rpo/180/05 – vysílání dne 15. 10. 2005 pořadu VyVolení od 12.10 do 12.45 hodin, usnesení o zahájení správního řízení žalobci doručeno dne 30. 12. 2005). Soud tedy žalobní námitku zamítl jako nedůvodnou, neboť žalobkyni muselo být ve dnech 14. - 16. 3. 2006 dostatečně známo, že se svým jednáním může dopustit porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání.

[13] Městský soud neshledal důvodnou námitku o porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť z obsahu spisu je zřejmé, že dopisem žalované doručeným dne 7. 8. 2006 byla žalobkyně informována o ukončení dokazování, že může nahlížet do spisu a vyjádřit se k věci, ze spisu rovněž vyplynulo, že zástupce žalobkyně do spisu nahlížel ve dnech 28. 6. 2006 a 17. 8. 2006. Pokud žalovaná měla dle názoru žalobkyně nesprávně pominout nařízení ústního jednání, soud konstatoval, že pro správní řízení platí zásada písemné formy a neveřejnosti na rozdíl od soudního řízení.

[14] Pokud žalobkyně dále namítla, že z rozhodnutí není zřejmé, v čem měl pořad ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, a že žalovaná rozhodovala bez znalosti věci, když si nenechala vypracovat odborný posudek, soud vyslovil, že z napadených rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná vypořádala s předloženým posudkem prof. PhDr. Petra Weisse ze dne 1. 2. 2006. Z odůvodnění rozhodnutí dále vyplývá, že si žalovaná nechala vypracovat odborná vyjádření z oborů psychologie, mediálních studií a medicíny; žádná z těchto studií nevyloučila, že pořady typu reality show mohou mít negativní vliv na vývoj dětí. Žalovaná pak tyto obecné poznatky aplikovala na konkrétní děje ve vysílaném pořadu. S konkurujícím v žalobě namítaným znaleckým posudkem prof. PhDr. Petra Weisse ze dne 1. 2. 2006 se žalovaná v rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádala, pořad podrobila analýze a doložila závadnost jednání provozovatele vysílání.

[15] Soud rovněž přisvědčil žalované v tom, že předmětem správního řízení o uložení pokuty bylo výhradně posouzení toho, zda žalobkyně odvysíláním konkrétních pořadů dne 14., 15. 16. 3. 2006 porušila § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Žalovaná při svém rozhodování v této věci nemohla přihlížet k tomu, zda jiní provozovatelé televizního vysílání jinými pořady rovněž porušují tento zákaz; odpovědnosti za protiprávní jednání naplňující znaky skutkové podstaty správního deliktu se nelze zprostit poukazem na to, že téhož deliktního jednání se dopustil též jiný subjekt.

[16] Městský soud v Praze vzhledem k uvedenému přisvědčil závěru žalované o uložených pokutách, neboť pořad VyVolení obsahoval prvky způsobilé ohrozit psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých, a žalobce tak jeho odvysíláním dne 14., 15. a 16. 3.2006 v době před 22.00 hodinou porušil zákaz zakotvený v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Soud shledal za přitěžující okolnost, že inkriminované pořady byly vysílány v televize ve dnech 14. 3. 2006 od 18.34 hod. a od 21.20 hod, 15. 3. 2006 od 18.34 hod. a od 19.52 hod. a 16. 3. 2006 od 21.20 hod.; tedy dvakrát v době, kdy děti obvykle sledují večerníčky nebo jiné dětské televizní pořady. Vzhledem k tomu, že pokutu uloženou žalobci, jejíž výše se v každém napadeném rozhodnutí pohybuje při dolní hranici zákonné sazby, soud považoval za přiměřenou a

odpovídající kritériím stanoveným zákonem o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Z tohoto důvodu soud nevyhověl návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu, neboť o upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s ust. § 78 odst. 2 soudního řádu správního rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž v daném případě nedošlo, sama žalobkyně rovněž neuváděla žádné okolnosti svědčící pro zjevnou nepřiměřenost její výše.

II. Kasační stížnost

[17] Žalobkyně (dále též „*stěžovatelka*") proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2012, č. j. 7 A 10/2010-208-220 podala kasační stížnost 1. 8. 2012, kterou 14. 8. 2012 doplnila o odůvodnění.

[18] Stěžovatelka odkázala na dvě předchozí kasační stížnosti ve věci, o nichž Nejvyšší správní soud již rozhodl rozsudky č. j. 6 As 70/2007 - 104 ze dne 30. 5. 2007 a poté č. j. 6 As 10/2009 - 181 ze dne 16. 12. 2009. Podle stěžovatelky je její kasační stížnost přípustná, neboť její námitky nejsou totožné s předchozími kasačními námitkami, které vznesla žalovaná; rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zaujal k některým otázkám v mezidobí odlišný názor, zákonnost rozhodnutí žalované je třeba posuzovat ve světle této nové judikatury. Stěžovatelka se domnívá, že Městský soud v Praze nerespektoval vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 16. 12.2009, č. j. 6 As 10/2009 - 181, podle něhož soudy rozhodující ve správním soudnictví mají povinnost od okamžiku vyhlášení rozhodnutí rozšířeného senátu podle tam zaujatého právního názoru postupovat ve všech probíhajících a v budoucnu zahájených řízení.

[19] Stěžovatelka uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, navrhla zrušení rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[20] Kasačními námitkami stěžovatelka napadla správní řízení před žalovanou; konkrétně namítla, že žalovaná Rada pro rozhlasové a televizní vysílání v řízení nenařídila ústní jednání, na němž by provedla důkaz promítnutím předmětného pořadu a tento důkaz neprovedla ani mimo ústní jednání. K této námitce namítla stěžovatelka rovněž nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek odůvodnění. Stěžovatelka uvedla, že její zástupkyně u ústního jednání před městským soudem výslovně upozornila na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 57/2010-82 ze dne 3. 4. 2012, v němž rozšířený senát vyslovil, že žalovaná provádí jednotlivé důkazy na ústním jednání, provádí-li žalovaná dokazování ohledáním mimo ústní jednání výjimečně mimo ústní jednání promítnutím audiovizuálního záznamu, musí být o provedení tohoto důkazu vyhotoven protokol podle § 18 správního řádu. Pokud městský soud k nenařízení ústního jednání vyslovil, že pro správní řízení platí zásada písemnosti, dle stěžovatelky se soud s původní žalobní námitkou nevypořádal a tím spíše ani s rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Podle stěžovatelky byla nesprávně posouzena právní otázka a naplněn je i kasační důvod podle § 103 dost. 1 písm. b) s. ř. s., neboť řízení před správním orgánem bylo zatíženo závažnou procesní vadou mající vliv na zákonnost rozhodnutí žalované.

[21] Další námitkou stěžovatelka rozporovala závěr městského soudu, že žalovaná splnila svou předchozí upozorňovací povinnost podle § 59 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Stěžovatelka nejprve poukázala na právní názor Nejvyššího správního soudu o závaznosti právního názoru rozšířeného senátu ve správním soudnictví pro futuro od okamžiku vyhlášení a návazně na to na právní názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřený v usnesení č. j. 6 As 26/2010 - 101 ze dne 3. 4. 2012, o náležitostech předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání; stěžovatelka tvrdí, že součástí správního spisu není žádné upozornění na porušení zákona a žádné upozornění nebylo předloženo ani v řízení před soudem, proto není možné určit, zda předmětné upozornění splňovalo požadavky dle citovaného usnesení rozšířeného senátu. K této otázce se stěžovatelka nemohla vyjádřit ani v řízení před žalovanou ani v řízení před městským soudem. Stěžovatelka v této námitce spatřuje naplněný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[22] Žalovaná Rada pro rozhlasové a televizní vysílání ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasila s názorem městského soudu, že pro správní řízení platí zásada neveřejnosti a písemnosti; žalovaná konstatovala, že stěžovatelka měla ve správním řízení možnost se vyjádřit písemně, což učinila, jak vyplývá ze správního spisu. Žalovaná rovněž konstatovala formulaci této žalobní námitky, podle níž stěžovatelka při ústním jednání požadovala poskytnutí prostoru k vyjádření se k jednotlivým vytýkaným porušením. Jestliže až poprvé v kasační stížnosti stěžovatelka namítá neprovedení důkazu promítnutím audiovizuálního záznamu či absenci protokolu o provedení tohoto důkazu, nebyla tato námitka uplatněna v žalobě, proto Městský soud nebyl povinen se touto otázkou zabývat a jeho rozhodnutí je tak v tomto bodu v souladu se zákonem.

[23] K námitce absence upozorňovací povinnosti žalovaná konstatovala s odkazem na právní názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 6 As 26/2010 - 101, že pokud už stěžovatelka předcházející upozornění od žalované obdržela, není třeba, aby jej žalovaná zakládala do správního spisu, naopak je povinností žalobkyně všechna upozornění archivovat a je poté nadbytečné, aby žalovaná o existenci takových upozornění informovala, neboť se předpokládá, že provozovatel je s obsahem upozornění již seznámen.

[24] Žalovaná v dalším odkázala i na odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze, v němž soud provedl výčet předchozích upozornění, správních či soudních rozhodnutí určených stěžovatelce, a konstatovala, že existence těchto upozornění byla známa jak žalované, tak soudu z předchozí úřední činnosti, tak i stěžovatelce, jíž byla tato rozhodnutí a upozornění odeslána a doručena. Soud se dle žalované otázkou splnění podmínky předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání řádně zabýval a podrobil ji soudnímu přezkumu. Žalovaná navrhla kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[25] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitostí kasační stížnosti; ta byla podána oprávněnou osobou (§105 odst. 1 s. ř. s.) včas a ve stanovené lhůtě (§106 s. ř. s.); stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§105 odst. 2 s. ř. s.).

[26] Nejvyšší správní soud se dále zabýval posouzením přípustnosti kasační stížnosti podle § 104 s. ř. s. Z obecného pravidla §102 s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost přípustná proti každému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, činí zákon několik výjimek taxativně vyjmenovaných v § 104 s. ř. s. K těmto případům nepřípustnosti přihlíží Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti.

[27] Nynější kasační stížnost je již třetí ve výrokové části označené věci žalob proti správním rozhodnutím žalované, Nejvyšší správní soud proto nejprve posoudil její přípustnost ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[28] K předchozím kasačním stížnostem žalované vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor v rozsudku ze dne 15. 5. 2008, č. j. 6 As 70/2007 - 104, o znacích skutkové podstaty správního deliktu podle §60 odst. 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, o dostatečnosti zjištění skutkového stavu pro rozhodování žalované o spáchání tohoto správního deliktu (nikoliv však o procesu k tomu vedoucímu), rozsudkem č. j. 6 As 10/209-181, ze dne 16. 12. 2009, Nejvyšší správní soud zavázal městský soud právním názorem o specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí o správním deliktu. O námitkách, které jsou předmětem kasační stížnosti stěžovatelky, a kterými jsou žalované vytýkány vybrané vady správního řízení, Nejvyšší správní soud dosud nerozhodoval, kasační stížnost je proto přípustná (s dílčí výhradou uvedenou v bodě 35.) a Nejvyšší správní soud již dále neposuzoval její přípustnost pro namítané nerespektování svého závazného právního názoru městským soudem.

[29] Stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu z kasačních důvodů podle §103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.; nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d s. ř. s.) stěžovatelka spatřuje ve stručném vypořádání žalobní námitky k absenci ústního jednání ve správním řízení. K oběma kasačním námitkám stěžovatelka shodně uplatňuje kasační důvody podle § 103 písm. a) – tvrzenou nezákonnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a písm. b) s. ř. s. – tvrzené vady při zjišťování skutkové podstaty ve správním řízení, pro které měl soud rozhodnutí zrušit.

[30] Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, a důvody, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) posoudil kasační stížnost takto:

[31] Městský soud k zcela stručně formulované žalobní námitce, jíž stěžovatelka (žalobkyně) napadla postup správního orgánu z důvodu, že jí v důsledku absence ústního jednání nebyl ze strany žalované poskytnut dostatečný prostor pro uplatnění práv účastníka řízení k vyjádření, srozumitelně poukázal na zásady písemnosti a neveřejnosti, které ve správním řízení obecně neznamenají povinnost správního orgánu nařizovat ústní jednání (srov. § 49 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Namítla-li stěžovatelka nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů k žalobnímu bodu o absenci ústního jednání v řízení před žalovanou, Nejvyšší správní soud sice shledal vypořádání žaloby v této části jako velmi kusé a stručné, přesto seznal, na jakých důvodech

založil městský soud své rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tuto námitku shledal nedůvodnou.

[32] Stěžovatelka namítla podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; stěžovatelka přitom na podporu svých tvrzení odkazuje na aktuální judikaturu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a správní spisy žalované.

[33] Konkrétně stěžovatelka namítá, že žalovaná tím, že nenařídila ústní jednání, zatížila správní řízení vadou, neboť na tomto jednání měla žalovaná provést důkaz promítnutím audiovizuálního záznamu pořadu; stěžovatelka na podporu svého právního názoru poukazuje na usnesení č. j. 7 As 57/2010 - 82, ze dne 3. 4. 2012, dostupném na www.nssoud.cz, kterým formuloval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu několik stěžejních závěrů pro průběh procesu dokazování ve správním řízení před žalovanou. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zmíněným usnesením mimo jiné zdůraznil přednost dokazování při ústním jednání, o němž musí být vyrozuměn i účastník, aby mohl případně využít svého práva být přítomen a měl možnost se ke všem prováděným důkazům vyjádřit; jen výjimečně lze připustit dokazování i mimo ústní jednání za přítomnosti účastníka řízení v návaznosti na § 51 odst. 2 správního řádu (srov. odst. 31 usnesení).

[34] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti na základě citace žalobní námitky poukázala, že stěžovatelka v žalobě vůbec nevznesla námitku o neprovedení důkazu promítnutím audiovizuálního záznamu při nařízeném ústním jednání; stěžovatelka totiž v žalobě odůvodnila nezbytnost ústního jednání pro možnost poskytnutí vyjádření k vytýkaným scénám a tím, že v obdobných řízeních žalovaná ústní jednání nařídila; žalovaná odkázala na správní spis, z něhož vyplývá, že tohoto práva stěžovatelka dostatečně využila v písemném vyjádření a domnívá se, že když námitku o neprovedení důkazu audiovizuálním záznamem při ústním jednání stěžovatelka vznesla až v kasační stížnosti, soud se jí ani nemohl zabývat.

[35] Z rekapitulace věci vyplývá, že stěžovatelka se žalobou sice domáhala při absenci nařízeného ústního jednání uznání procesní vady řízení před žalovaným správní orgánem, touto námitkou však nezpochybňovala dokazování, tím spíše promítnutím audiovizuálního záznamu. Stěžovatelka se domáhala toliko poskytnutí práva účastníka správního řízení na vyjádření k vytýkaným scénám na ústním jednání, které jí však správní orgán neodepřel a stěžovatelka se, jak je patrno ve správním spise, k vytýkaným porušením povinnosti dostatečně vyjádřila. Stěžovatelka formulovala žaloby proti správním aktům žalované ve věci vysílání série VyVolení, jak je známo Nejvyššímu správnímu soudu z řady věcí, které v minulosti rozhodoval, tedy z úřední činnosti, v podstatě identickým způsobem – v posuzované věci žaloby např. proti rozhodnutí č. j. Jfu/8639/06 v kapitole „Procesní vady napadeného rozhodnutí“ v části (III), v níž vytýká absenci možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, doslova uvedla:*“Ve vedeném správním řízení nebylo nařízeno ústní jednání, byť v dříve projednávaných obodbných řízeních ústní jednání, na němž měl být poskytnut prostor žalobkyni k vyjádření se k jednotlivým vytýkaným porušením,*

nařízeno nebylo a žalobkyni v těchto jiných řízeních prostor k vysvětlení a vyjádření poskytnut byl.“ Na tomto místě Nejvyšší správní soud připomíná, že o dostatečnosti správním orgánem zjištěných podkladů pro rozhodnutí ve věci se vyjádřil již v rozsudku ze dne 15. 5. 2008, č. j. 6 As 70/2007 - 104. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatelka kasační stížností uplatněný důvod, jehož podstatou je zpochybnění procesu dokazování před žalovanou neuplatnila v žalobě, ač tak zajisté učinit mohla, jedná se v této části o nepřípustný důvod kasační stížnosti podle § 104 odst. 4 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud již dále nepřezkoumával jeho relevanci.

[36] Stěžovatelka dále namítla, že žalovaná nedostála ani svým procesním povinnostem pro ukládání sankce za správní delikt vyplývajícím z §59 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a poukázala na judikaturu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu o náležitostech tzv. předchozího upozornění na porušování povinností zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání.

[37] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 6 As 26/2010 - 101, dostupném na www.nssoud.cz, formuloval podmínky tzv. předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, podle nichž žalovaná upozorní provozovatele rozhlasového a televizního vysílání na porušení povinnosti podle zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání tak, aby provozovateli bylo zřejmé v jakých skutkových okolnostech shledala žalovaná porušení uvedené povinnosti (zde podle § 32 odst. 1 písm. g/ zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání).

[38] Nejvyšší správní soud již dříve k povaze předchozího upozornění formuloval své závěry, podle nichž zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání *„nijak blíže nespecifikuje charakter upozornění a ani nestanoví, do jaké míry musí být toto upozornění konkretizováno. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že v takovém případě je třeba vnímat, upozornění' v materiálním smyslu, tedy předáním informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. Podstatou upozornění je tedy předání určité informace s tím, že není rozhodující, jakou formou k němu dojde. Nemusí mít ani charakter samostatného aktu či přípisu.*" (rozsudky ze dne 24. 8. 2010 č. j. 8 As 46/2010 - 81 a ze dne 14. 5. 2008 č. j. 6 As 21/2007 - 109, podobně také rozsudky ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 35/2007 - 120 nebo ze dne 22. 1. 2009 č. j. 6 As 30/2008 - 97, všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz); *„upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání není ve správním soudnictví samostatně přezkoumatelné, protože nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva a povinnosti osoby. Nejedná se tedy o rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a žaloba je proti němu podle ust. § 70 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 68 písm. e) s. ř. s. nepřípustná."* (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. dubna 2011, č. j. 7 As 20/2011 - 95, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 30/2008 - 97). Z těchto závěrů Nejvyššího správního soudu vyšel ostatně Ústavní soud v usnesení sp. zn. IV. ÚS 1720/11, ze dne 2. 8. 2011, http://nalus.usoud.cz/, když odmítl ústavní stížnost stěžovatelky proti předchozímu upozornění pro jeho samostatnou nepřezkoumatelnost ve správním soudnictví.

[39] Ze správních spisů lze ověřit, že žalovaná se předchozím upozorněním podle § 59 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání zabývala v části V. žalobou napadených správních rozhodnutí. Žalovaná ve všech rozhodnutích shodně konstatovala,

že stěžovatelce byla rozhodnutím žalované č. j. Rpo/48/00 ze dne 21. 11. 2000 udělena pokuta za ohrožování psychického nebo morálního vývoje dětí a mládeže. Výslovně žalovaná poté konstatuje, že není nutné zkoumat, zda pořad je obdobného či odlišného charakteru od pořadu Vyvolení, neboť za podstatné považuje možnost ohrožení vývoje dětí a mladistvých, tedy věcnou souvislost daného upozornění s předmětem tohoto řízení. Žalovaná dále shodně konstatovala, že stěžovatelka byla na ohrožování psychického a mravního vývoje mládeže upozorněna rozhodnutím Rady č. j. Rup/215/95 ze dne 20. 12. 1995, další upozornění na porušení stejného ustanovení obdržela stěžovatelka na pořad Runway party (Pgo/2/97 ze dne 12. 3. 1997) a za reklamní spot vyzývající k erotice (Pgo/11/97 ze dne 29. 4. 1997). Žalovaná uzavřela, že má za prokázané v minulosti opakované upozornění na porušování povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Žalovaná s odkazem na judikaturu Městského soudu v Praze uzavřela, že podmínka předchozího upozornění stanovena v § 59 odst. 1 a 3 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání byla splněna tehdy, byl-li účastník řízení upozorněn na porušení téže povinnosti stanovené zákonem bez ohledu na to, kdy k porušení této povinnosti došlo.

[40] Městský soud shledal v napadeném rozsudku podmínku předchozího upozornění za splněnou, poté co v odůvodnění srozumitelně poukázal na předchozí správní či soudní řízení obdobného právního i skutkového základu, z nichž stěžovatelce nepochybně bylo známo typové porušení povinností §32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání pořadem Vyvolení. Nejvyššímu správnímu soudu (a správní spisy žalované mj. včetně vyjádření stěžovatelky tomuto úsudku jen nasvědčuje) je rovněž z předchozího rozhodování zřejmé, že pořad VyVolení svou charakteristikou, náplní a formátem, přičemž je nerozhodné, o kterou jeho řadu se jedná, generoval typově obdobná porušení povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání - účastníci požívali alkohol, kouřili, verbálně a fyzicky se napadali, prezentována byla jejich sexuální uvolněnost. Obdobný náhled soudu prošel testem Ústavního soudu v usnesení sp. zn. I. ÚS 1408/09 ze dne 25. listopadu 2009 ve věci ústavní stížnosti stěžovatelky vůči rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008 sp. zn. 6 As 43/2007, a jemu předcházející rozhodnutí žalované ze dne 7. 12. 2005 sp. zn. Rpo/144/05, č. j. jfu/5469/06 ze dne 7. 12. 2005, jímž stěžovatelce uložila pokutu ve výši 1.000.000,-Kč za porušení povinnosti provozovatele vysílání stanovené v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, dle něhož je provozovatel povinen nezařazovat do vysílání v době od 6:00 hod. do 22:00 hod. pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, kterou stěžovatelka porušila tím, že dne 10. října 2005 od 19:50 hod. zařadila do vysílání programu Prima televize díl pořadu VyVolení, v němž byla zjištěna agresivní vulgární komunikace, pro děti nevhodná prezentace sexuální tématiky - zejména promiskuity jako běžné formy vytváření sexuálních vztahů a častá prezentace kouření některých soutěžících.

[41] Ústavní soud k námitce, že žalovaná neupozornila stěžovatelku na porušení zákonné povinnosti ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, čímž mj. vyvolala u stěžovatelky výraznou právní nejistotu v tom, jaké jednání žalované bude příště považoval za jednání v rozporu se zákonem, upozornil na část odůvodnění napadeného rozsudku, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„potřebné informace ze strany žalované Rady dostala stěžovatelka opakovaně, a to jak v*

souvislosti s jiným typem pořadu, tak přímo v souvislosti s vysíláním série VyVolení [ta začala být vysílána v srpnu 2005 a Rada již na konci října 2005 (Rozhodnutí Rady č. j. Rpo/109/05 z 5. 10. 2005 vyhotovené 31. 10. 2005; řízení bylo zahájeno 12. 9. 2005. Jedná se o skutečnost, která je Nejvyššímu správnímu soudu známa z jeho úřední činnosti) udělila stěžovatelce pokutu, takže stěžovatelka velmi dobře v době zahájení tohoto řízení v listopadu 2005 věděla, jaký bude náhled Rady na děje, které se na obrazovce v této show odehrávaly]. Nelze proto dovozovat, že by Rada musela upozornění činit u každého jednotlivého skutku, kterým byla porušena tatáž zákonná povinnost, navíc u pořadu typu série, v nichž se závadné vzorce chování opakují a provozovatel si musel být vědom charakteru a dopadu v nich prezentovaného jednání." (srov. článek IV. odst. 4 cit. usnesení Ústavního soudu). Ústavní soud s konstatací, že obdobnou námitku (jiné stěžovatelky) odmítl (s obdobným odůvodněním) např. v usnesení sp. zn. I. ÚS 2262/08, III. ÚS 2122/08, IV. ÚS 1979/08, IV. ÚS 2449/08, IV. ÚS 2549/08 uzavřel, že napadená rozhodnutí jsou logická, přesvědčivá, nemají znaky svévole a mezi skutkovými zjištěními a právními závěry z nich vyvozenými není dán ani extrémní rozpor ve smyslu ustálené judikatury Ústavního soudu. Jsou tedy i z hlediska ústavnosti plně přijatelná. (srov. článek IV usnesení I. ÚS 1408/09 ze dne 25. listopadu 2009).

[42] Za těchto skutkových okolností a časových souvislostí předchozích řízení je nepochybné, že žalovaná svou upozorňovací povinnost podle § 59 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání ve věci dostatečně splnila, neboť typová porušení povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání stěžovatelce nepochybně byla známa (v citovaném usnesení se Ústavní soud vyjádřil ke skutku z listopadu 2005) a byla s nimi ztotožněna. Stěžovatelce v době zahájení druhé řady pořadu Vyvolení vytýčené meze regulátora nepochybně známy byly a na tom nic nemění ani skutečnost, že ve správním spise žádné z předchozích upozornění není založeno. Tento závěr není v žádném rozporu s názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, neboť rozhodující zůstává, zda byla stěžovatelka přesvědčivě informována o postoji žalované k typovým skutkovým okolnostem vysílané série – a o tom není žádných pochyb. Z tohoto důvodu proto obstojí i názor žalované, že není povinna zakládat do spisu všechna typově shodná upozornění na porušení zákona, neboť vzhledem k tomu, že provozovateli byla zmíněná upozornění nepochybně doručena, když se domáhal v následném soudním řízení správním zrušení rozhodnutí za spáchané správní delikty, byla stěžovatelka s jejich obsahem již seznámena. Nejvyšší správní soud proto neshledal v řízení před žalovanou závažné procesní vady, které by měly ovlivnit zákonnost zjištěné skutkové podstaty, a tím spíše ani naplnění kasačního důvodu pro řízení před městským soudem podle §103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[43] Jelikož stěžovatelka v kasační stížnosti k námitce o nesplnění povinnosti předchozího upozornění podle §59 odst. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání nevymezila, v čem spatřuje nesprávné právní posouzení otázky soudem v předcházejícím řízení, Nejvyšší správní soud vycházeje z vznesené námitky neshledal tuto námitku důvodnou ani podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Městský soud v Praze se právní otázkou splnění podmínky upozorňovací povinnosti žalovanou dostatečně zabýval, správně uvážil o typové podobnosti předchozího upozornění zejména v souvislosti s předchozími rozhodnutími žalované a vyslovil právní názor zcela totožný s názorem jak Nejvyššího správního soudu, tak Ústavního soudu, jak již bylo vyloženo výše.

[44] Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji rozsudkem zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

IV. Náklady řízení

[45] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nevyšší správní soud v souladu s § 120 s. ř. s. ve spojení s § 60 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci plný ani částečný úspěch, proto jí náhrada nákladů nepřísluší. Ze soudního spisu nevyplývá, že by žalované vznikly náklady přesahující rámec běžných nákladů spojených s její činností; v řízení před Městským soudem v Praze i před Nejvyšším správním soudem byla žalovaná zastoupena zaměstnancem s právním vzděláním. Nejvyšší správní soud proto žalované nepřiznal náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu